

Żydowsko - chrześcijański ruch w Rosji

Wśród Żydów południowej Rosji szerzy się znamieny ruch religijny. Ni mniej ni więcej, jest to ustanawianie Żydowsko - Chrześcijańskich ugrupowań wśród Żydów nie mających łączności z żadnymi obecnie istniejącymi chrześcijańskimi sektami, lecz mające tworzyć specyficzny związek chrześcijański, ściśle złączony z tradycyjnymi zwyczajami żydowskimi, przy odrzuceniu wszystkich pogańsko - chrześcijańskich nauk. Duszą tego ruchu jest żydowski prawnik (R.703: strona 7) pan Józef Rabinowicz, człowiek cieszący się wielkim szacunkiem wśród swego narodu. Przez wiele lat przedmiotem jego niezgłębionej troski był społeczny i religijny stan jego ludu. W 1880 roku pan Rabinowicz opublikował program, w którym zalecał gruntowną reorganizację systemu rabinackiego. Następnie, brał udział w działalności towarzystwa upowszechniającego rolnictwo wśród Żydów z południowej Rosji a w czasie prześladowań 1882 roku, gorąco zachęcał swych rodaków do powrotu do Palestyny. W tym oto czasie nastąpił zwrot w jego przekonaniach religijnych. Nie był on wynikiem jego chrześcijańskiej działalności misyjnej, a takie jego nawrócenie nie miało sensu, jaki sugeruje ogólnie przyjęte znaczenie tego słowa. Zmiana jego poglądów dokonała się stopniowo i dopiero w rezultacie długich przemyśleń, dojrzała w nim myśl zorganizowania zgromadzeń chrześcijańskich Żydów. Po powrocie z Palestyny pan Rabinowicz ogłosił przekonanie, że „*Klucz do Ziemi Świętej leży w rękach naszego brata Jezusa.*” W słowach „*Jezus nasz Brat*” zawarta jest istotna treść religijnych poglądów pana Rabinowicza. Jego działalność cieszyła się powodzeniem a obecnie, nie mniej niż dwieście rodzin przyłączyło się do tego Żydowsko - Chrześcijańskiego ruchu. Ostatnie Święta Paschy były obchodzone według liturgicznego obrzędu ustalonego przez pana Rabinowicza. Profesor Franz Delitzsch z Lipska, przewodniczący żydowskiej misji w Niemczech i wydawca Saat auf Hoffnung, kwartalnika poświęconego tej działalności, opublikował siedemdziesięciopięć stronicową broszurę na temat tego nowego ruchu religijnego. Najwięcej miejsca zajmują tam dokumenty stwierdzające genezę tego ruchu. Przetłumaczone na język hebrajski i niemiecki, wyżej wspomniane dokumenty zawierają trzynaście tez: Wyznanie Wiary Narodowego Żydowskiego Kościoła Nowego testamentu, Wyjaśnienie Wiary w Mesjasza - Jezusa z Nazaretu, w zrozumieniu członków tego zgromadzenia, Haggada dla Izraelitów wierzących w Mesjasza - Jezusa z Nazaretu i na końcu Porządek Wieczerzy Pańskiej. Jako dodatek zamieszczono deklarację nauczyciela Friedmanna, skierowaną do Żydów wierzących w Chrystusa i deklarację przyjętą na ich konferencji, która miała miejsce w Kiszyniewie w Marcu bieżącego roku. Ta niewielka broszura będąca zbiorem oryginalnych dokumentów, zawiera wszystkie materiały potrzebne do zapoznania się z nowym ruchem.

Jej tezy, które należy traktować jako podstawę nowej wiary, rozpoczynają się od przedstawienia opłakanej sytuacji Żydów w Rosji, utrzymując, że usiłowania ze strony samych Żydów, aby uzyskać poprawę swego położenia, nie przyniosły pozytywnych rezultatów. „*Istnieje głęboka potrzeba odnowy moralnej i duchowego odrodzenia. Musimy odrzucić fałszywych bogów, umiłowanie pieniędzy, a w sercach przygotować miejsce dla miłości prawdy i bojaźni zła.*” Do tego konieczny jest jednak przywódca. Kto mógłby nim być? W Izraelu niema takiego. „*Studiując uważnie wszystkie księgi historii naszego narodu, znaleźliśmy tylko jednego człowieka Jezusa z Nazaretu, posiadającego wszystkie wymagane kwalifikacje przywódcze: miłość do Izraela, ofiarowane życie, czystość, głęboka znajomość ludzkiej natury, żarliwość w piętnowaniu grzechu i zła u swego narodu.*” Współcześni Mu mądrzy Izraelici nie potrafili Go zrozumieć, „*lecz my w obecnym czasie (5644 rok - 1884 n.e.) z całą pewnością możemy powiedzieć, że jedynie tylko On pragnął dobra dla swych braci. Dlatego powinniśmy uczcić imię naszego brata Jezusa*”. „*Księgi Ewangelii powinniśmy przyjąć do naszych domów jako błogosławieństwo i złączyć je ze wszystkimi Pismami Świętymi, które zostały nam przekazane przez naszych mędrców.*” W ostatniej tezie tego dokumentu czytamy: „*Jesteśmy całkowicie przekonani, że słowa naszego brata Jezusa przyniosą nam, jako owoc, sprawiedliwość i wybawienie, a wówczas ludzie i rząd państwowy okażą nam swoje uczucia serdecznej przyjaźni. Będziemy pomyślnie żyli tak, jak inne narody bezpiecznie mieszkające pod osłoną europejskich praw sformułowanych w duchu naszego brata, który oddał swoje życie, aby uszczęśliwić świat i usunąć z ziemi zło! Amen.*”

Pozostałe dokumenty mają ten sam styl i one wszystkie wskazują, że, jak dotąd, przewodnia myśl tego ruchu jest niesprecyzowana i niedojrzała. Cechą najbardziej wyróżniającą ten ruch jest jego żydowski charakter, lecz czy ktoś zaprzeczy, że w jego zarodku leżą wielkie możliwości? Niewątpliwie, mądrze postąpimy, gdy zwrócimy uwagę na profesora Delitzscha napomnienie zalecające powstrzymanie się od sądzenia w obecnym czasie i oczekiwanie dalszego rozwoju wydarzeń. Przedmowę do swej broszury profesor zakańcza słowami: „*Tylko nie zniszczcie tego. W nim zawarte jest błogosławieństwo.*”

Titcomb - biskup angielskiego kościoła w północnej i środkowej Europie, w swoim liście do gazety „*London Times*” też

wspomina o tym samym ruchu. Zamieszczając poniższy artykuł, on uważa go za najbardziej godny uwagi wśród serii artykułów o wierze przez nich zredagowanych: „Wedle wyroku niezbadanej mądrości Bożej, serca naszych ojców zostały zatwardzone i Pan pokarał ich duchem głębokiego snu, tak, że sprzeciwili się Panu Jezusowi Chrystusowi oraz zgrzeszyli przeciwko niemu, trwając w takim stanie aż do dnia dzisiejszego. Jednakże przez swą niewiarę sprawili, że inne narody okazały większą gorliwość i w taki sposób przyczynili się do pojednania ludzkości, która uwierzyła w Pana Jezusa Chrystusa – syna Dawidowego, naszego króla, usłyszawszy radosną nowinę głoszoną przez zwiastunów pokoju (Iz. 52:7), którzy zostali haniebnie pozbawieni społeczności z Izraelem. Jednakże, w konsekwencji naszego grzechu przeciwko Chrystusowi Bożemu, świat wzbogacił się, uwierzywszy w Chrystusa, a narody w zupełności weszły do Królestwa Bożego. Teraz też nadszedł czas naszej zupełności. Jako nasienie Abrahamowe, mamy skorzystać z błogosławieństwa wynikającego z wiary w Pana Jezusa Chrystusa, a Bóg naszych ojców, Abrahama, Izaaka i Jakuba zlituje się nad nami i gałęzie, które zostały odcięte, ponownie wszczepi do naszego własnego korzenia – Jezusa. A tak cały Izrael będzie miał udział w wiecznym zbawieniu. Nasze Święte Miasto – Jerozolima – będzie odbudowane, a tron Dawida ustanowiony na wieki wieków.”

Watch Tower R-703a – 1884 r.